

Sõna

Tema on teinud
ühestainsast terve
inimkonna elama kogu
ilmamaa peal ning on neile
seadnud ettemääratud ajad
ja nende asukohtade piirid.
Ap 17,26

Mõte

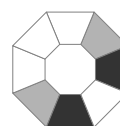
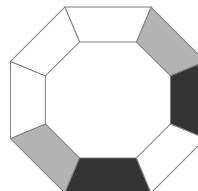
See mõte on kivisse raiutud
Kadrina Mälestuskaljule juba
ajal, mil see kalju aastal 1926
valmis sai. Lõik on pärit
apostel Pauluse kuulsast kõnest
Ateena areopaagil, kus ta
kreeklastele selgitab uut usku –
ristiusku. Paulus teeb seda
kreeklastele arusaadavas
vormis. Kuid mõned tõed on
sedavõrd inimkonna ühisvara,
et on selged kõigile rahvastele
maailmas. Samas – eks just
seda laadi aabitsatõdesid peab
vahel üle kordama, kuna näib –
need kipuvad ka ununema...

Palve

Kõigi rahvaste Issand!
Kingi ka meie rahvale rahu
ja kestmist ning seda, et me
keegi ei unustaks Sind ja
sinu ilmseid tõdesid Maa
peal. Önnista me maad ja
rahvast, Kristuse nimel!
Aamen

KODUMAINE VIIS

Palvus Kadrina kirikus
24. veebruaril kl 11.30

KODUMAALE

Artur Adson

Mu süda, sa helised ja hingad,
hingad kodumaale.
Su musta mulla pinnast kord võrsub
hea vili kogu me maale.
Ei saa võtta tagasi seda,
mis kord juba võetud sai.
Eesti meel ja keel,
ma tean, et elad, meie meeltes,
meie südames, meie kõigi suul.

Pilk ajalukku.

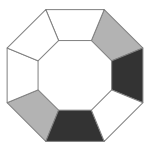
PHILIP MACDONALD:
Mind paneb kirjutama usk...

II osa

Suurem osa tolle aegsetest šoti päritolu kirjanikest ei mõistnud MacDonaldi religiooset huvi, mille ta oli avastanud varases keskeas. Valdav osa tema raamatutest ja novellidest keskendusid nüüd inimeste püüdlustele leida endas sisemine, psühholoogilis-sotsiaalne tasakaal. Tema raamatutes peegeldus alati sügavalt kristlik ja romantiline maailmavaade, mis jäi püsima kuni ta elu lõpuni. 1935 aastaks oli Philip MacDonaldist saanud üks edukamaid põnevusjuttude autoreid.

1936 aasta 12 jaanuaril peetud inglise romantilise kirjanduse konverentsil tunnistas McDonald, et teda paneb kirjutama usk Jumalasse. Ühtlasi viitas ta sellele, et Piiblis oli Jumal isiklikult tunnistajaks esimesele mõrvale, kui Kain tappis oma venna Aabeli. Ta nimetas Kaini ja Aabeli lugu isegi üheks põnevamaks looks Pühakirjas, kuigi ükski piiblitlugu üldiselt põnevusjutuks ei pretendeerinud.

Anglikaani kiriklik taust võimaldas MacDonaldil ammutada ainest tuntud piiblitegelastest nagu Kain, Aabel ja Juudit, samuti Deboora ja Simsoni ning Deliila lugu. Need isikud on kindlasti tuttavad ka Elulätte lugejatele.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

Järg jutule
„Pihlakavärvide aeg“

IV osa

Toivo teadis, mida ja kuidas oli vaja teha. Samal ajal aga mõistis isa Vahur, et kõige olulisem on mõelda Joonase tervisele. Nii nad siis koos mõtlesidki, kuigi täiesti erinevatel viisidel ja motiividel. Toits mõistis, et mida rohkem ta sõbrale mõtles, seda enam valdasid teda küsimused: Miks? Kuidas edasi? Et elu teinekord väga karm võis olla, seda teadis ta juba ammugi, aga, et ka eluvalikud seda kõike mõjutada võivad, see oli noormehele veel mõistmata. Mis siis kui Joonas saab vihaseks või tuleb koguni isa Vahur midagi juba olnud seikade kohta kobisema? Mida tal olekski tolle kunstnikust literaadile ütelda? Et aitas oma sõpra, oli põnev, tõstis egot ja enesekindlust? Toitsil tekkis tahtmine sülitada. Kõik oli siiski keerulisem, kui ta oli arvanud ja nüüd tuli tegutseda kindlalt. Ta püüdis helistada Holgerile, kuid telefon ei vastanud, ka Holgeri maja uks jäi suletuks.

Toitsile tõusid pisarad kurku. Kodust oli ta ju väljunud, täis indu ja tarmukust, aga purjus vanamehe nägemine tõi noormehe kui reaalsusesse tagasi. Ta vihkas joodikuid. Ta teadis, et tädi Margaret kippus linnas hea peal olles samuti pudeli poole vaatama ja see ei meeldinud talle mitte üks teips. Oli ta ju piisavalt Vanavabriku tänava kohalike joodikute pealtki näinud, kuhu see kõik lõpuks välja viib, see oli allakäigutrepp, millest tagsiteed ei olnud. Pettunult kõndis poiss tagasi oja äärde ja jäi mõtisklema. Koju tagasi minna ei olnud tal veel mingit tahtmist.

Vastupidiselt temale oli arheoloogiahuviline Holger temast hoopis erinev. Toits teadis, et Holger pidi oma füüsilise puude tõttu palju kannatanud olema. Tema ise küll pimedana elu ette ei kujutaks. Ojas sulistasid hilissuvised sinikael pardid ja mõned kajakad. Taguotsad püsti, otsisid nad põhjast kivide vahelt söögipoolist.

Toits ei saanud isegi aru, aga mööda põski hakkasid voolama pisarad. Noormees haaras ojakaldalt peotäie kivikesi ja hakkas neid ükshaaval vette pilduma. Ikka nii, et järgnes sulpsatus. Siis kuivatas ta varukaga palged ja hakkas minema tagasi Vanavabriku tänava suunas. See kutsus, meenutas ja sosistas talle täna midagi, midagi väga erakordselt uut ja tundmatut.

Järgneb

